More zúfalstva

HannZ

Blúdenie

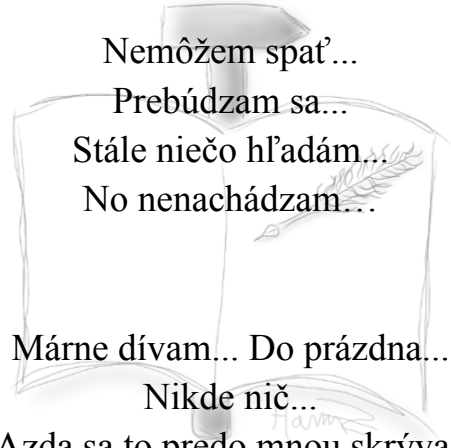

Nemôžem spať...
Prebúdzam sa...
Stále niečo hľadám...
No nenachádzam…

Márne dívam... Do prázdna...
Nikde nič...
Azda sa to predo mnou skrýva?
Kde to ma tú svoju skrýš?

Blúdim....
Strácam sa...
Hľadám ho...
No nenachádzam...

Myšlienky idú tým smerom...
Ale oči nevidia...
Srdce chladné...
Som zmätená....

Hlava sa mi krúti...
Nevládzem...
Kde je?
To srdca túženie?

Topím sa, hoc viem plávať...
Prestávam cítiť, hoc mám srdce...
Neviem chodiť, hoc mám nohy...
Čo ešte?

Hľadám, ale nenachádzam...
Kde je?
Nemám hlas...
To, čo tu bolo, stráca sa…

Cítiť jeho nežný dotyk, hoc nemá dlane...
Cítiť jeho slová, hoc nevie reč ľudskú...
Cítiť jeho pach, hoc vône niet...
Cítiť jeho prítomnosť, aj keď nie je tu…

Len snívať...
Darmo...
Už ani tam ho nevidím...
Kde je?

Bojím sa...
Chcem...
Tak prečo nevidím, necítim, nepočujem?
Hádam uvidím ťa ešte...

Predsudky

Urážka...
A čia?...
Čo môjmu srdcu ublížila!....
Vstaň a bojuj!...

Hnev!...
Srdce preťaté!...
Kým?...
Kopijou nespravodlivca....

Prečo?
Pýtam sa prečo?...
Slzy ako jemné kotúče...
No plné utrpenia....

Duša sa mi vylieva...
Zkiaľ?
Z môjho vnútra?
Peklo z neho sála…

Kŕč, kŕč mi nohu ťahá...
A čo z toho?
Aj tak to túženie odumiera....
Sta bylina....

Sladký...
Aký?
Plný zúfalstva....
Neha.....

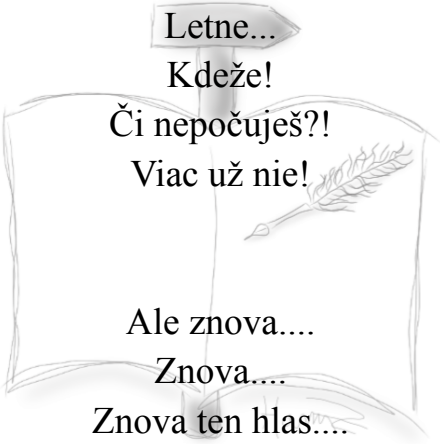

Letne...
Kdeže!
Či nepočuješ?!
Viac už nie!

Ale znova....
Znova....
Znova ten hlas....
Volá ale odchádza…

Počuješ?
Nechápp.....
Nik nepovolí
Bez ukrutného túženia.....

Máš strach?
Pozri do zrkadla....
Hľa, tu nevädza....
Kde krik a plač?...

Drzosť odišla...
Kľúč?
Vzala so sebou....
Musím ísť ta…

Azda nie!
To prekliate zvádzanie?
Kde? Nevidno!
Ticho jak v zemi ukryté…

Vzbura!
Hneď za ňou!
Naša vodkyňa...
Plášť pokrytý prázdnotou....

Kde to zvádzanie, keď žiadneho niet....
Kde to pokušenie, keď žiadneho niet....
Kde to zápasenie,keď žiadneho niet....
Kde to potlačenie, keď žiadneho niet....

Všetko vo mne vrie...
Z čoho?
Nespravodlivosť?
Zvádzanie?

Nie, to pravda...
Nežije...
Len krivda a bolesť
Teraz prežíva…

Načo sa vzpierať?
K čomu to je?
Žiadna radosť, potešenie...
Len ticho zostať stať....

Myšlienky ako splašené kone
Pobiehajú sem tam....
Darmo ich zahnať do kúta..
Veď tie ujdu preč zase....

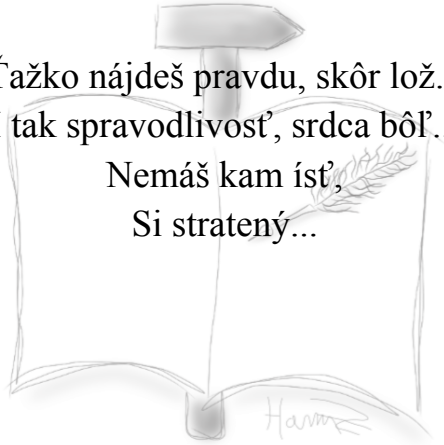

Ťažko nájdeš pravdu, skôr lož...
I tak spravodlivosť, srdca bôľ...
Nemáš kam ísť,
Si stratený...

Viem, ale zabúdam

Vie mi niekto povedať,
Ako svoje city rozohnať?
Ako lásky prinútiť,
A pritom nesmútiť?

Ako chodiť ďalej,
Ale pritom nekráčať,
Mať nádej
Ale od nej sa nezmáčať?

Isté zvyklosti
Smú sa zabudnúť,
Iné sú vo večnosti,
Iné nadobudnúť.

Ako uchrániť sa mám
Pred týmito hrozbami?
Vychádzať z jám,
Alebo skrytá za hradbami?

Kdysi som cítiť vedela
A rozdiel rozoznala,
Kým ľudí nepoznala,
A názor povedala.

Kdysi som si myslela,
Že toto je spása,
Postupne svet videla,
Hneď si rozmyslela.

Kde je ten slnka svit,
Zápal pre lásku?
Môžem len nechty hrýzť
Čakať darmo na spásu.

Kedy smiem dúfať,
Že to raz príde?
Akurát len trúfať
Si a márne.

Čakanie už pre mňa nie je,
I trpezlivá bývam,
Máš pre to pochopenie?
Veď nič neskrývam!

Patrí sa sem tam,
Úctu mať,
Než chmúry privolať,
Naveky zostať ta.

Byť si skutkov
Svojich vedomý,
Nebýva takou záhadou,
Prezraď, nie si nemý!

Ako to bývalo bez
Tej faloše?
Asi nijak lež
Ako do kaluže.

Ani písať neviem už,
Prsty dolámané,
Ostatný len nuž -
Duša i ruky skazené.

Čo viac som
Kedy chcela dať?
Netúžila po ničom
Ako toto dopísať.

Srdca zmar

Ani sa to tak nezdá,
Ako to všetko vyzerá.
Či sa mi to len zdá,
Čo to všetko znamená?

Ťaží ma to,
Jak okovy,
Neviem prísť na to,
Jaké sú to osnovy.

Vnútro mi to trhá,
Viac už neznesiem.
Časom mojím mrhá
To srdca túženie.

Azda sa bojíš
Svoje city vyjadriť?
Nehybne tam stojíš,
A nič napraviť.

Raz kvitnem,
Jako na lúke kvety,
Potom zasa hnijem,
Vnútro na kusy.

Ty si to svetlo,
Keď som v temnote,
Tys čo ma stretlo,
Keď som bola osamote.

Tvoje oči,
Hovoria za všetko,
Keď stretneme sa zoči voči,
U mňa trápenie pohaslo.

Stane sa zo mňa vŕba,
Navždy osamelá?
Stále mi to v hlave vŕta,
Už nie som smelá.

Dotknúť sa ja ťa,
Raz chcem,
Extáza objíme ťa,
Už si nepomôžem.

Vysokú latku,
Si ty nasadil,
Čo je to za lásku,
Keď si nič neprezradil?

Srší z teba krása,
Isté porozumenie,
Už to cítim zasa,
To srdca túženie.

Nač ja trápiť
Sa budem,
Čas márniť,
Nič nedostanem.

Myšlienky rozpustené,
Ako sirup vo vode,
Sú už dávno opustené,
Zanechané v podvode.

Ako les šumí,
A svoje vlasy strapatí,
Tak on tiež sa naladí,
On jediný to umí.

Žito ako more,
Vo vetre sa vlní,
Vidieť ho na obzore,
Ako sa slní.

Ako na strom,
Sa ja snažím dostať,
Jablko vysoko, začnem padať,
Záleží na tom?

Nevidieť naživo,
Nič nepovieš,
Nedáš najavo,
Ako ma miluješ.

Utekáš jak vlak,
Nikdy ťa nedostihnem,
Vidím to však,
Že ťa nikdy mať nebudem.

Artemis

A ja kráčam kráčam tou cestou,
Omámená z tých dávnych časov,
A ja kráčam kráčam tou pustatinou,
Nestýkam sa z bohvie akou zverinou.

Vždy sebou nosím tulec,
Ako správny znalec,
Keď vybehne z krovia kanec,
Vystrelím- jasná vec!

Vždy svoj cieľ presne trafím,
Oheň rýchlo zapálim,
Potom už len hľadím,
Ako tu všetko spálim.

A ja kráčam kráčam,
Plášť si zmáčam,
V tej krvi usadenej,
Na podrážke mojej.

Nie som ani trochu zvodná,
Ani keď pijem do dna,
Kalich čerstvej moci,
Utkaný z rannej rosy.

Radím ti, peklo nerob,
Keď ja tu bohyňa,
Radšej sa mi podrob,
Budem lepšia sudkyňa.

Nečuduj sa mi,
Že som sama,
Tak to má byť,
Navždy prvá!

Drevo čo zdobí moje šípy,
Plášť- takmer neviditeľný,
Botky zo zamatky,
Od mojej drahej matky.

Moje meno každý zná,
Aj keď osobne ma nepozná,
Unikám každému,
Kto by chcel vidieť moju kožu.

Zver a pri nej zeleň,
Tetiva jak tieň,
Stačí sa len zahľadieť,
A hneď vidím svoj jasný cieľ.

Vo mne tá podlosť,
Vytvára istú dôslednosť,
Aj keď sem tam zlosť,
Je to pre mňa skúsenosť.

Bohyňa lovu
Istá som,
Tak ver tomu,
Bo ja som!

Hora sa na mňa díva,
Akoby som bola divná,
Ale moje meno nevzýva,
Tajomná to dutina.

Vietor sprevádza ma,
Stromy, lúky, polia,
Všade samí sledovatelia,
Nikde mi zostať nedovolia.

To čo chcem,
Vždy nakoniec dostanem,
Či chceš, nechceš,
Predo mnou neutečieš.

Kôra stromu hľadí na mňa,
Hľa, priateľka stará!
Vždy sa o mňa stará,
Berie ohľad na mňa.

Miazga mi prúdi,
V žilách a smúti,
Že ju každý súdi,
Že ju každý núti.

Po stopách sa ja dám,
Cítiť pach,
Na milosť sa im nevydám,
Aj keď vidieť strach.

Nádych, výdych,
Krok vpred, nie vzad,
Natiahni tetivu na nich,
Vystreľ, čakaj na jasný pád.

Ideš ku koristi,
Bez strachu a starostí,
Nikto ťa neistí,
Si na to len ty.

Krok tak ladný,
Pocit kladný,
Vietor chladný,
Duch záhadný.

Melódia,
To jest jasná symfónia,
Keď ti v ušiach zvonia,
Lesní duchovia.

Páperie na zem padá,
Ako keď prach sadá,
No ja ešte mladá,
K spánku sa neukladá.

Pleť jak zamat,
V očiach nebo,
Len sa pekne zahľaď,
Viac už nevidno.

Nespraviť žiadnu chybu,
Byť ticho a v klidu,
Dýchaj pomaly,
A pretiahni si svaly.

Veci samé blato,
Nič, čo by stálo za to,
Abych pomyslela na to,
Čo sa všetko stalo.

Cez konáre
Nohy prekladám,
Nikoho vidieť na obzore,
Veverica si pripadám.

Prievan všade hučí,
Vlasy mi pritom mučí,
Nikdy ťa nič nenaučí,
Čo sa všetko sluší.

Šuchot vôkol mňa,
Kto si strieľa zo mňa?
Kto neverí vo mňa,
Nech sa dotkne ohňa.

Rada veľmi lovím,
Keď je zver za krovím,
Len sa zaistím,
Prsty z tetivy pustím.

Ani líška,
Keď okolo išla,
Postupovala stíška,
Radšej rýchlo odišla.

Kráčam kráčam cez krovie,
Všade ticho, pusto,
Možno i mŕtvo, kto vie,
Niečo za mnou šuchlo.

Vládca lesa,
Hnedý sťa jeseň,
Veľkosť - bože nebesá,
Predo mnou stojí jeleň.

Mierim, do očí mu hľadím,
Vidím v nich seba,
Sama neverím
Čo som takmer vyviedla.

Myšlienky mi prúdia v tele,
Zima a teplo sa tu smeje,
Slnečné lúče tu leje,
Človek sa cíti priam skvele.

Idem dolinami,
Kotlinami,
Horami
A riekami.

V diaľke vidieť srny,
Natiahnem, no nevypálim,
Svoju istotu už strácam,
Na nohy k zemi padám.

Aj by som tú bolesť zniesla,
Keby nebola ako v prste trieska,
Čo tam len zavadzia,
A infekciu rozvádza.

Tak ja sa činov svojich vzdám,
Ako ďalej plieniť mám,
Svoju dušu odovzdám,
Ďakujem za všetko čo mám.

Chcem ešte veci zažiť,
Nielen všetko prežiť,
Život si treba užiť,
Kým sa dá ešte žiť.

Hystéria

Dotyk nežný,
Ako tá strela,
Čo okolo teba preletela,
Odkaz tajný.

Všetko ja hovorím,
Upadá do tmy,
Čokoľvek si dovolím,
Nie sme to už my.

Smiech,
Lacná záležitosť,
To liek,
Čistá závislosť?

Nikto o to nestojí,
Plačem v kúte,
Každý sa toho bojí,
Ani neponúkne.

Svieže rána,
Všade rosa,
Lúka zelená
A ja bosá.

Pomedzi prsty,
Jak sa sype piesok,
Všetky moje plány,
Mám v tom čistý zmätok.

Klopem na dvere,
Nik nie je doma,
Kto je v nevere,
Som si toho vedomá?

Na jednej strane si hovorím,
Načo to všetko sakra robím?
Nemá to cenu žiadnu,
Ani chôdzu ladnú.

Cítim sa pohodená,
Sťa papier na zemi,
Stále zmätená,
Povie niekto čo je mi?

Svieca horí,
Víno všade,
Neviem čo hovorí,
Som jak na ľade.

Strácam sa,
Ako hmla,
Pochabosť zhtla,
Čo dá sa.

Pozor,
Treba dávať,
Neviem kde je obzor,
Ty vieš kde ma hľadať.

Myseľ zatemnená,
Nie ópiom,
Zo všetkého unesená,
Som proste škorpión!

Stojím,
Nohy krivé,
Neverím im,
Myši sivé.

Oči dokorán,
Štípe to,
Azda 100 rán,
Ako cítiť to.

Jedným uchom dnu,
A druhým von,
Nemám túto vadu,
Nemám k tomu sklon.

Postaviť sa,
Znova padnem,
Zahanbiť sa?
Nikoho nesklamem.

Pocity zmiešané,
Ako jarné počasie,
Všetko také divné,
Zmena je na čase.

Do servítky,
Všetko dám,
Nemám výčitky,
Ale očakávania mám.

Smiech a plač,
Všetko striedam,
Hovorím si nač,
Znova do toho padám.

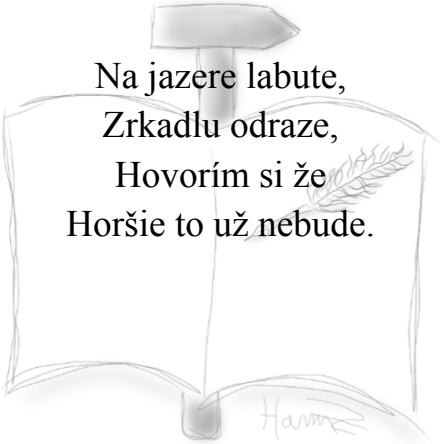

Na jazere labute,
Zrkadlu odraze,
Hovorím si že
Horšie to už nebude.

Skutky a pocity

Pomsta vie byť sladká,
sladká ako med.
I jest trpká ako jed,
pachuť sem tam neznalá.

Bolesť, zbabelá to zverina,
oznamujúca príchod jen,
keď zomiera starina,
muky a kŕče, len to znaje.

Či vie kade ísť?
Či vie koho vziať?
Ale iste, kde by inde bola,
méno jej sa bojí každý vysloviť.

Atramentový vpíjač
jej silu nevezme,
tajomný to zaklínač,
kletby pochová do zeme.

Jestvuje snáď trápenie?
Či jen skaza?
U nich nájdeš oboje,
i blúdneho Holanďana.

Búrka hlasných nárekov,
vzplanujúci plameň,
jak krátko to znať,
a pritom netrpieť.

Roztopašnosť samá,
tískne sa na teba.
Dušu nepohladzí,
a oka nezašmúri.

Hrdosť, tá plachá,
viac už uniká,
kdysi mnoho,
ščil málo.

Pýcha, to ti len je útecha,
vryje se ti do srdca.
Kade späť?
Už více netreba.

Bôľ to preveliký,
vznášať se nad horou i dolinami,
bez nehy i citu,
cítiť bolesť, nevinu?

Ó, aká to perlová ratolesť,
vskutku, modla za tisíce,
niet takých jak ona,
krása prefíkaná.

Bujná krehkosť,
svietidlo ostražitosti,
pahltná ostýchavosť,
zbroj hrdosti.

Nieto plané plátno,
ani mocné kresadlo,
čo zná a v tebe vidno,
zápal dávnych vekov.

Ostrie, samý jas,
Mitril sťa sivý Mesiac,
odvaha jak Gilgameš,
zahoď strach, to preč!

Zámok v tej tíši,
ve velkej výši.
Hľa, tvá méta v skrýši,
tam se týči.

Až ho ty raz nadobudneš,
budeš jak orol na oblohe,
ryba ve vode,
to jest tvé vykúpenie!

Žiara, lesk chrabrosti,
hmla nikdy nezastíni.
Úder bohov jak hurikán,
tys ale srdca Mohikan!

Ikdyž te opustí múza,
neprestaň pokračovať.
Než-li cesta úzka,
radši tichý vietor nasledovať.

Tichá to samota,
jde po špičkách.
Blúdi sem a tam,
jak srdca hlas.

Búrka, slastná to bohyňa,
Búrka čeho?
Zloby, pomsta?
To vstup do teho.

Proč ty vzlykáš?
Vari ty trpieť znáš?
Nič nezakúsil,
neutratil, neznášal.

To štebot vtákov,
ke mne spieva,
volajú, tichá to ozvena,
nestíchne.

Krabica nápadov,
bujná jak ten les,
bacha na vres,
usmrtí te záhubou.

Slasť jak páperie,
tíško jde,
ladnosť nebesá,
no nakonec padne.

Tie časy zdanlivé,
jen také chmúry,
čo jiste si nezpomeneš,
ale často ich súdiš.

V mesačnom svite,
to tvá je podoba,
nie jak vidíš,
ale jak vnímaš.

Časté vzpory,
nikam nevedú,
a preto čas musíš dáti,
kým tie kvety rozkvitnú.

Jak slnko ráno vstane,
i ty musíš rásť,
nie jak burina na pláne,
ale jak srdca sval.

I když svetlo zhasne,
žiariť musíš,
jak ta hviezda na obzore,
vedľa Mesiaca tančiť.

Strecha tvojej pozornosti,
vie byť nekdy prefíkaná,
občas si tam
a občas si jak v priepasti.

Šíp čo letí vzduchom,
vždy dopadne na miesto.
Hrot ostrý jak agát,
drevo dubovô.

Ikdyž srdce sem tam z kameňa,
ikdyž dýchať stále jed,
ty stále cítiš čo bolo
a čo stále jest.

Skutky osudov,
skrytá to vášeň,
vryje se ti do dlane,
jak dávny meč.

Málo hľadáš,
málo máš,
tak nečekej,
až ty to razom dáš.

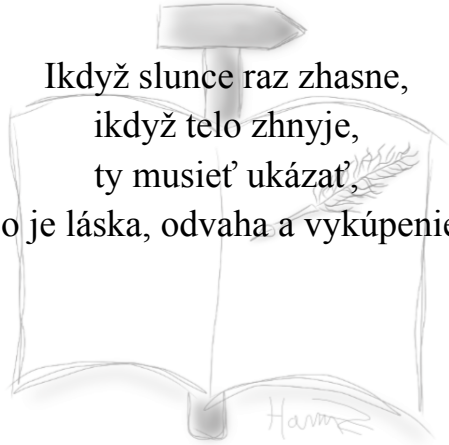

Ikdyž slunce raz zhasne,
ikdyž telo zhnyje,
ty musieť ukázať,
čo je láska, odvaha a vykúpenie.

Farba tvojej krvi

A to, čo si ihlou pichá,
žily jej pritom trhá,
ako jemné strunky gitár,
hrať na nich, čistá nôta.

To ostrie po nich prejde,
tečie ako vodopád,
krvi všade,
konečná útecha.

Jemný teplý pramienok,
čo steká ti po tele,
plný to džbánok,
no nikdy sa nevyleje.

Aká to slasť,
keď sa na to môžeš pozerať,
ako eritrocyta tancuje tango,
po ramene, až nadol.

Stínanie končatín a hláv,
to nie je vzrušenie,
extáza,
ako sa im do duše mŕtvej pozerať.

Ovisnuté črevá, biele kosti,
krv z nich kvapká,
človeku už niet pomoci,
len sa prizerať.

To červené zlato
ti koluje telom,
neskryté hlboko,
to tvojím svetlom.

Maľovať na stenu,
či iný úžitok z nej mať,
tak si vyber čo s ňou,
zásoba sa míňa.

Tak načri z toho prameňa,
degustácia,
sladký to nektár,
silu pripomína.

Cítiš to pukanie?
Nemusíš sa báť,
to len krv sa prebúdza,
žije, dýcha.

Ako iskry žiarivé,
len cink cink,
padajú kvapky,
krvi čerstvej.

Hodiny odbíjajú,
tik tak,
kvapky krvi padajú,
a ty ani živá, ani mŕtva.

Tys ako popol,
znovuzrodená,
hlas tvoja siréna,
nik to neovládol.

To kúzlo čo to prelína,
oslnivá placenta,
adrenalín,
jej muž sna.

Ten dotyk,
plný karmínovej,
farba všetkých farieb,
dotkni sa jej!

A ty čakáš, čakáš až sem príde,
a jej, jej stále nikde.
Ó, šelesť, tá mi bráni v tej bolesti,
aby som vykvitla v červenej radosti.

A krutý vládca na nej bije,
viac už niet čo zhnije.
Ťažko sa on z nej napije,
keď netuší kde je.

Tie časy dávne,
krvavé viac boli,
nikto nemal kam utiecť
a oni boli tvoji.

Prípitok to lacný nie je,
keď žilu musíš načať sám,
potom to už ľahko ide,
pi až do dna!

Peniaze ani moc ti to nedá,
o tom jasne presvedčená,
hovorím ako zo sna,
to je tá méta!

Stopy musia byť utajené,
nič z toho nezostane,
aby nebolo cítiť pach a chuť tvojich farieb,
ktoré navždy budú iba moje.

Óda na strach

Ó, aké sladké...
Ó, aké povznášajúce...
Ó, aké tiché...
Ó, aké lichotivé…

Blúdim...
Ostražitá... Zrazu!
Padám tou hlbinou...
Omámená…

Bolesť? Nie..
Halucinácia?
Niečo krásne...
Dokonalá extáza…

Adrenalín dýcha... Za mojím chrbtom...
Klietka zíva prázdnotou...
Záblesk...A znova tma!
Ako žiarovka…

Belota... Temnota...
Ó, aký srdca zmar...
Škrípanie nechtov...
Spevokol nočných vrešťanov…

Šperky, drahé kamene...
Ľahko ti skazia srdce...
To najväčšie bohatstvo máš v sebe...
Hlboko pochované …

Iskra zhasína...
Ó, čierna diaľka...
Zhodila svoj čierny plášť...
Celý ovinul ma...

Bolesť... Chlad... Krič!
Neprekoná ťa ani moci bič!
Cítenie uniká...
Neprekonateľná sila…

Tieň jest mojím zrkadlom...
Slzy mojím srdcom...
Trápenie mojou radosťou...
Hystéria, toť moja závislosť…

Kosti rozpadnuté...
Ruža pochovaná...
Tu, tvoja milovaná...
Skrytá to temnota…

Tam v búrkach sa vynímam...
Hľa, ostrie- krčah plný krvi...
V hmle odetá,
Duša čierna sťa oči…

Vznášam sa...
Ako v oku tornáda..
Ó, aké vábivé...
Ó, aké vznešené…

More, plné hláv...
Ó, aké odťaté...
Ústa dokorán...
Ó, aké pôvabné...

Putá väznia...
Reťaze oslobodzujú...
Ó, aké zľutovania?
To u nás nikdy neznajú…

V podzemí, hľa!
Ticho a tma?
Kdeže, veselia sa...
Dávni démoni…

Bež, niet úniku...
Súmrak, uvidí ťa...
Chytí ťa za ruku...
Odvlečie do záhrobia…

Kde, prekrásne kvety spánku...
Nik netuší, nevie...
Ó, aké tajomné,
Ó, aké večné…

Márne budeš hľadať kľúč, necítiš...
Márne budeš hľadať cestu, neuvidíš...
Márne budeš bežať, neutečieš...
Márne budeš vzpierať sa, aj tak srdce pohasne…

Kde kríky rástli, teraz rastú plamene...
Ó, aké príjemné...
Kde vtáky čvirikali, teraz počuť kvílenie,
zavýjanie…
Ó, aké uspávajúce…

Hnijúce mäso...
Krv sa prebúdza...
Kosti spráchnivené…
Smrť ožíva…

Už idú...
Služobníci dávnych čias...
Pod maskou sa už neskrývajú…
Teraz je rad na nás!

Koruna si sadá...
Velí a sama...
Ó, aké majestátne…
Ó, aké veľké…

Kdeže nejaká milosť?
Čo chcete?
Pre vás to už dávna minulosť,
Teraz tu zhnijete!

Pot ťažkých vzdychov...
Hladomor...
Spievanie večné tyranov…
Kto by chcel mať v srdci vzdor?

Dýcha ti na chrbát...
Studený a bez vnútra...
Hlas trhajúci to,
Čo ešte zostalo...

Prázdne telá...
Nemý pohľad...
Zvyšok pre teba,
Ale duša moja!

Ó, aké slastné...
Ó, aké čisté...
Ó, aké záhadné...
Ó, aké odovzdávajúce…

Krutý pohľad?
Lichotivé....
Ostrý bič?
Príjemné…

Kto by sa bál?
Keď nič nemá...
Kto by kam utekal?
Keď nemá kam...

Keď čepeľ prenikne do hĺbky...
Hladko, bez námahy...
Ó, aké pôžitkárske...
Veľkolepé…

Hlasivky prestrihnuté...
Sťa ako nite...
Podrezané nervy
Jak drôty…

Hrniec plný zúfalstva...
A on jasá!
Studňa nárekov
K nemu vzhliada…

Tikot hodín...
Odbíja, pomaly...
Každou sekundou
Si bližšie so záhubou…

Počuješ?
To tsunami vzlykov,
Idú k nám
A my ich vítame!

Dusí sa...
Duša previnilá?
My všetkých vháňanie
Do nášho kúta...

Ó, aké útulné...
Ó, aké prosté...
Ó, aké vzácne...
Ó, aké studené…

Ako chutí hrdosť?
Ako chutí mámenie?
Toho tu máme
Všetkého dosť...

Prikrývka úbohých...
Maska zrady...
Čarovnosť zápalná...
Mŕtve ruky…

Túžba tajomná,
Privedie ma do rozpakov,
Nežná, zdá sa,
Plná hebkých dotykov…

I hľa! Svetlo temnoty...
Lákavé...
Dotknúť sa ho chceš,
Pália ťa ruky…

Ostré tesáky...
Prebodnú ti hrdlo...
Krv sa leje...
Príjemné teplo.

Púpä umiera...
Aká česť, aká radosť!
Listy hnijúce...
Ó, aké lákavé…

Púšť sladkých nárekov,
Či okno záhrobia?
Sud plný posmeškov...
Žiadna sloboda…

Lačnosť ťa premáha?
Závislosť samá...
Ukrývaš sa,
Nemáš však kam…

Obraz a sklo rozbité,
Črepy tvojej milosti...
Ó, aké šarmantné...
Ó, aké prenikavé…

Tupý záblesk,
Sťa hrom,
I ten jest,
Ako srdca lom…

V tmavom lese...
Lesk a šarm...
Návykové...
Des a chlad…

Listy vznešenosti
Padajú, ale nehoria...
Tancujú na flamenca
Vo víre ladnosti…

Ó, aké chvályhodné...
Ó, aké dôležité...
Keď to, čo hľadáš,
Nakoniec aj nájdeš…

Muž mojich snov...
Večne sa skrýva za záclonou...
Môjho srdca zmar,
Môj prekrásny strach.

Kanárik

Sedím, čumím do blba,
Kdesi čosi,myška prejde,
Nepozdraví, neodpovie,
Ako tu ja sedím biedne.

A ja z tej klietky neviem vyjsť von.
Hľadím len pred seba,
V miestnosti sa rozlieha ozvena,
Nikto nepovie ahoj.

Rozprávam si,
Sama pre seba,
Nikto ma tu nepočúva,
Ticho ako zo záhrobia.

Už mi to lezie na mozog,
Kričím, kričím
Pustite ma von!
A ja plná samoty.

Jesť len prostý zob,
Prázdny ako všetko toto,
Bezduchý, bez slov,
Nikto sa nezmohol.

A tie mreže?
Nič viac ma nereže,
Ako táto klietka,
Ani lásky ako smietka.

Okno je ako obraz,
Čo hľadíš cezeň,
Nerozumieš ničomu tam,
Aj tak sa ta pozrieš.

Snívam, ako znie môj hlas,
Nie v diaľke, ale tu zas,
Každý ho vníma,
Každý ho rád má.

Letieť ako vtáky ja chcem,
Tam, hore na oblohe,
A ja plačem jak v komore,
Kým som tu dole.

Je mi z toho všetkého zle,
Všetko dookola len,
Ráno, noc,
Ráno, noc.

Už mi z toho šibe,
Ako odtiaľto sa dostať von,
Niekde uletieť,
Za šírim svetom.

Otvorte tie vrátka,
Len stačí málo, zľahka,
A ja letím,
S vetrom o preteky.

Dotknúť sa oblakov,
Ako v mojich snoch,
Domček, so záhradkou,
So spoločníkmi a láskou.

Len hoďte na mňa tú tmu,
A ja stíchnem celkom,
Prečo mi to dávate za vinu?
Už je po všetkom.

Ďateľ

Namáham sa každý deň,
Liečim, upratujem,
Každý mi len prácu núka,
A žiadna chvála.

Letím si tak lesom,
Všade stromy, nemo,
Nepozdraví, nepovie,
Aha, aký je dnes krásny deň!

Len ma volajú, tu poď a ta!
Tu ťa čaká robota,
Potom príde odmena,
Všade ticho, ani mátoha.

Večer prídem za rodinou,
Ani slovka, ako bolo?
A ja len sadnem za stôl,
Nikto nehrá do nôt.

Ráno zasa to isté,
Krídla ubolené,
Nohy čaptavé,
Zobáku je hovoriť nedovolené.

Zbieram ja aj lúčne kvietky,
Aha čo mám, moje dietky?
Oni radšej labužníkmi
Ako niečo iné oceniť.

Tak ja zase idem inam,
Hľadám, no nenachádzam,
Tak ja idem do roboty,
Už ma čakajú pacienti.

Tu a hen ma bolí,
Prosím, prosím už mi niet pomoci,
A ja len kľudne vravím,
Počkajte, hneď to spravím!

Žiadna chvála, žiadne vďaky,
Už sa stávajú ďalšie rady,
Všetci s toľkými bolesťami,
A ja neviem čo skôr asi.

Večer ma zas úplne vypne,
Len rýchlo do postele,
Spať a snívať,
O lepšom živote.

Hľadím z tej výšky,
Dole na ľudí,
Hovorím si, ach vy!
Nemáte inej starosti!

Ja bych na vašom mieste,
Užívam si slobody a nádeje,
Že všetko môže lepšie sa stať,
Kebych na tom mohol pracovať.

Hlavu si raz zderem,
Načo sa ja snažím,
Keď mi nikto nepoďakuje,
Asi to všetko ukončím.

Letím, letím tou diaľkou,
Aha, vlak s koľajnicou,
Sadnem si len chvíľu na ňu,
Už sa nevyhnem istému trúbeniu.

Žihľava

Ruka, noha mi brní,
Strašne, strašne ma to pŕhli,
Pocit divný, zbrklý,
Cítim sa sem tam ako v tŕni.

Nie je to ľahké,
Čím sa chcem dostať vyššie,
Tým sa cítim nižšie,
Všetko okolo je pálivé.

Ja len dúfam, že azda sa niekto nájde,
Kto moje srdce rozohreje,
Nikoho iného nehľadá, nenájde,
A že to tak navždy zostane.

Stonka drsná,
Jak to dnešné počasie,
Lístočky sťa páperie,
Koreň silný jak burina.

Na dobré či zlé,
Nikdy sa nezabúda,
To stále vo mne sa prebúdza,
Ako nočné volanie.

Idem tým tŕním,
Ďalej, do hĺbky,
Žiadnej radosti, cit trpký,
Nikto nepovie, že ja ľúbim.

Život celý bledý,
Pulzuje tá bolesť,
Neprináša žiadnu ratolesť,
Už ani zrnko nehy.

Ani odvar silný,
Ktorý by dodal iskru,
Aby premenil kameň na perlu,
Či pozdvihol prah odvahy.

Nebude o mňa núdza,
Když som jak medúza,
Ktorá keď sa prebúdza,
Idem len strach a hrúza.

Pŕhlim, ani kvietku nedodám,
Aby potešilo okolie,
Také skleslé, pochmúrne,
Keď sú okolo mňa.

A ja nie som zbytočná,
Síce nie som príjemná,
Ani svetu vábivá,
Avšak sem tam užitočná.

Ja neškodím,
Ja pomôžem,
Kto by pomoc hľadal, nájde,
I keď ma neskrotí.

Však vy ma budete hľadať,
Keď vám nebude rady,
Dostane sa vám zrady,
A bludy za oknami čakať.

Tak ma zadup do zeme,
Přhliť budem stále ešte,
Sťa všetky nože,
Už mi nikto nepomôže.

Pivnica

Ráno za včas vstala,
Rozmýšľala čo by si tak dala,
Utíšila hlad,
Hneď mi padol na ňu pohľad.

Hovorím si,
Nie, tam nejdem,
Ja sa bojím,
Čo ak tam niekto je.

Nabrala som odvahy,
Už nie som predsa malá,
Nebudú tam mátohy,
Ako za mlada.

Všade zvuky,
Ako z hororu,
Spôsobuje mi to muky,
Premieňa sa to na nočnú moru.

Kŕkanie žiab,
Vzadu kukučka,
Kráčanie láb,
Temná ulička.

Po chrbte behá mráz,
Stačí ak len jeden raz,
Viac už ta nepôjdem,
Doma všetko poviem.

Nohy ako želatína,
Ruky sa mi trasú,
Veruže ma vypína,
Keď vidím tu trasu.

Ťažko sa mi prehĺta,
Baterka už vybitá,
Stojac uprostred deja,
Vietor za mnou zavýja.

Vidím už tie dvere,
Veru sa mi nechce,
Čo iné ostáva,
Som veru veľmi hladná.

Kŕče už v bruchu,
Z toľkého ruchu
Vôkol seba,
Bola celá bez seba.

Tieň sa za mnou mihol,
Otočila som sa,
Nikto tam nebol,
Zbláznila som sa?

Odvaha ma nechala samu,
Ščil musím ísť sama,
Spomenula som si na mamu,
Hneď som bola smelá!

Raz, dva, tri,
Chytím sa tých dverí,
Potiahnem, no nepustím,
Teraz si pevne verím!

Ozval sa treskot,
Potom zápach,
Počula som vreskot,
Vo mne kvitol strach.

Jeden schod,
Druhý schod,
Šmyk na schodoch,
Bolesť v krížoch.

Dopad bol bolestivý,
Dvere sa zatvorili,
Pod sebou len studená zem,
Postaviť sa nemôžem.

Po dlhom bezvedomí,
Si znova uvedomím,
Kde to zase stojím,
Už sa bojím.

Dotýkam sa steny,
Studená jak voda v potoku,
Všade sliz samý,
Neviem nahmatať baterku.

Za nechtami špina,
Na tele modrina,
Vlasy strapaté,
Nohy čaptavé.

Ucítila som divný smrad,
Akoby tu umrel niekto snáď,
Dusno vôkol mňa,
Sťa ako vyhňa.

Hmatám všade naokolo,
Aha, moje jablko,
Zahryznem si do neho,
Jablka mäkkého.

Hneď som aj vypľula,
Hrôza to na mňa ukula,
Jablko samá pleseň,
V diaľke počuť pieseň.

Zrazu svetlo svietilo,
Vidieť všetko okolo,
Úzko ako v hrobe,
Zo stien na mňa niekto klope.

Všade smiechu veľa,
Ale nič viac nepovedia,
Znova ticho,
Svetlo zhaslo.

Plač sa na mňa tískne,
Ani myška nepískne,
Vlhkosť ma dusí,
Svoju prácu robiť musí.

Prebudím sa zase,
Pavučina obalená,
Na mojom vlase,
Celá omámená.

Na nohy sa mi podarilo postaviť,
Ale žiadna sláva,
Musím ešte dvere otvoriť,
Niečo sa mi dotklo rukáva.

Obzriem sa,
Znova nikoho,
Otočím sa,
Hľadím na neho.

Kričím, ziapem,
Zase spadnem,
Oči si zakrývam,
Na zem líham.

Tleskne rukami,
Svetlo zhasne,
Smiech za policami,
A ja som znova na dne.

Na hlavu mi padne,
Jablko odkusnuté,
Pozriem sa hore,
Oči jak zore.

Cítim sa jak v pasti,
On od toľkej slasti,
Priam až spieva
A mne sa pred očami zahmlieva.

Kŕč mi nohu ťahá,
On kričí - aha,
Zase si na mne zgustne,
Čakám kedy všetko pukne.

Vari som ja,
Bábka tvoja?
Dlho ma trápi,
Presto ma vždy lapí.

Kosti mi pukajú,
Bolesť a strach ti núkajú,
To najväčšie peklo,
Čo ma kedy stretlo.

Nechty po stenách škrípu,
Hľadiac kým si prídu,
Po teba,
Viac im už netreba.

Kvap, kvap,
Ozýva sa,
Chňap, chňap,
Pozýva sa.

Jablká okolo hádžem,
Skúšam čo dokážem,
Ubrániť sa nevládzem,
Znova padám na zem.

Otvárajú sa mi viečka,
Predo mnou sviečka,
Nado mnou strieška,
Všetko ako mriežka.

Ohník mi tu bliká,
V diaľke tajne vzdychá,
Počuť ako ťažko dýcha,
Pritom nahlas vzlyká.

Všetko je to prelud,
Hlava tomu neverí,
Všetko cítiť v povetrí,
Nič pre prostý ľud.

Celá v rozpakoch,
Topím sa v slzách,
Mučia ma tu kruhoch,
Poviem len ach.

Zrazu vidieť jasné svetlo,
To najkrajšie čo má stretlo,
Podali mi ruku,
A vytiahli z kruhu muku.

Pýtajú sa čo sa deje?
Ja len im odpoviem,
Bola som celá bez nádeje,
Že už skoro zomriem.

Smiech sa z nich dere,
Či ma niečo zožerie?
A ja im radím dobre,
Nie sme v žiadnej hre.

Neveriaci všetci sú,
Veď všetci uhynú,
Sestra skúsiť chcela,
No ja som ju len prosila.

Nechoď sestra nie,
Muky zažívať budeš,
Nikdy odtiaľ sa nedostaneš,
A potom rýchlo umrie.

Kývla na mňa hlavou,
Čo sa to deje so mnou?
Ona ta vkročí,
Svetla viac nezočí.

Dvere za ňou buchli,
Všetci zaraz zdúchli,
Nikto na ňu nepozrie,
Ako čoskoro tam umrie.

Takto to ja nenechám,
Sestru si ja nedám,
Otvorila dvere dokorán,
Ucítila päťsto rán.

Lapám po dychu,
Chytám sa steny,
Je tu ale potichu,
Počuť z diaľky stony.

Bijem, kričím nahlas,
Sestru mi týrajú,
Slýchať je hlas,
Kde to väzenie majú?

Už jej robia
To čo predtým mne,
Škreky ako zo záhrobia,
I je to vo mne.

Dunenie, kvílenie,
Setra bojuj,
Dušu nedaruj,
Nevzdávaj to, nie!

Na okamih,
Všetko stíchlo,
Udialo sa to tak rýchlo,
Steny od samých rýh.

Kľačím v tej hrobke,
K sestre sa modlím,
Malej nešťastia kôpke,
Hádam ju ešte uvidím.

Oheň jasný,
Taký krásny,
Ukáže mi cestu?
Kde nájdem svoju sestru?

Dvere otvorené,
Nebo červené,
Predo mnou leží,
Sestra v kaluži krvi.

Bežím za ňou,
Krehkou tvárou,
Mŕtvou rukou,
Dušou opustenou.

Čo sa to len deje,
Už ju nikdy nezohreje,
Srdce moje,
Slzy leje.

Sotilo ma späť,
Do hrobu,
Už čakám na záhubu,
Nevrátim sa naspäť.

Kde je ten,
Čo smrť chce len?
Postihla ma zlosť,
Nehľadiac na minulosť.

Vyjdi von ty zbabelec,
Kde sa skrývaš, za stenami?
Poď teda na vec,
Je to už len medzi nami.

Vytiahla som tyč
Spod malej debničky,
Dúfam, že mi nebude nanič,
Videla som hviezdičky.

Bijem všade dookola,
Postihla ma azda smola?
Dnes už bolo toho dosť,
Mala som už veľkú zlosť.

Zrazu tieň sa zjavil,
A ja naň kričím,
Konečne si sa objavil,
Teraz ťa zničím!

Viac úderov bolo treba,
Aká bola potreba,
Záťaž ma už neťažila,
Hlavne, že som žila.

Bojovala som statočne,
Krvi všade,
Cítim sa jak na ľade,
Už po všetkom konečne.

Vyjdem von,
Čisté nebo,
Smútok lebo
Sestrin skon.

Ach, úbohá moja,
Drahá sestrička,
Milšia ako každá perlička,
Ako včielka z roja.

Kiežby si ma počúvla,
Kiežby sa tam nešla,
Radšej kebys cúvla,
A nikdy to nenašla.

Ta ja smútim, plačem,
Nijako si nepomôžem,
Neskoro som zistila,
Že som sestru stratila.

Veru neželám vám,
Zažiť to čo my,
A preto radím vám,
Držte sa viac od jamy.

Neviete kade vedie,
Či je cesty späť,
Tak toto si pamätajte
Všetko naspamäť!

Také muky,
Taký strach,
Nie sú plné ani lúky,
No nie je ani za prach.

Noha, kríže, líce,
Vás budú bolieť,
Tak radšej buďte bdieť,
A držať sa ďalej od pivnice.

Bohvie čo tam nájdete,
Bohvie čo tam bude,
To skôr všetko stratíte,
Než naspäť chytíte.

Márne som chcela utíšiť hlad,
Márne som chcela sestru zachrániť,
Pocítila som len chlad,
Medzi mnou a sestrou pretrhla sa niť.

Radšej rýchlo uteč,
Kým ešte dakto môže,
Bo potom už všetko preč,
Nikto ti nepomôže.

Tajomné puto,
Čo kedysi skuto.
Preto drž sa silnice,
Čo vedie ďalej od pivnice.

Tie časy pochmúrne

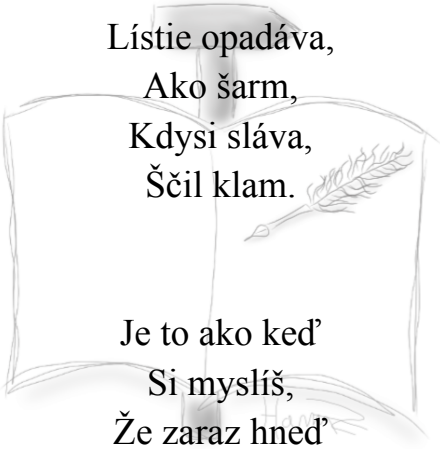

Lístie opadáva,
Ako šarm,
Kdysi sláva,
Ščil klam.

Je to ako keď
Si myslíš,
Že zaraz hneď
Všetko cítiš.

Vari ťa to netrápi?
Alebo otužuje?
Si potom hlúpy
Ak to skoncuje?

Ach nie,
Blesky dávajú
Isté chápanie
Prečo tak bývajú.

Si len mrzák,
Nemáš srdca cit,
Ani skutku za mak,
Ako je to pocit.

Si si istý?
Vieš čo cítiš?
Sú to len tí
Čo nemyslia príliš.

Kmeň sa mení
Ako srdce,
Rastie, kvety rodí,
Ale nikdy čo chce.

Krehká pavučina
Sa ti vidí,
Je však iná,
Ako sa krivý.

Šiška už dávno
Zo stromu odpadla,
Nie však márno,
Ešte dobre dopadla.

Vidíš tamtú
Srnu bledú?
Hneď ženie sa naratu,
Kedz poľovníci idú.

Čo ti ešte poviem?
Je to nekonečné,
Skôr aj zomriem,
Je to večné.

Žblnkoce kvapka,
Oblé boky,
Potichučky kvapká,
Už nejaké tie roky.

Nie si veru inakší,
Po každé dážď zvoní,
A zvonček roní,
Kým svet bude lepší.

Červený muškát,
Ako žolík karát,
Počítať desaťkrát,
Príchodzí ôsmy kat.

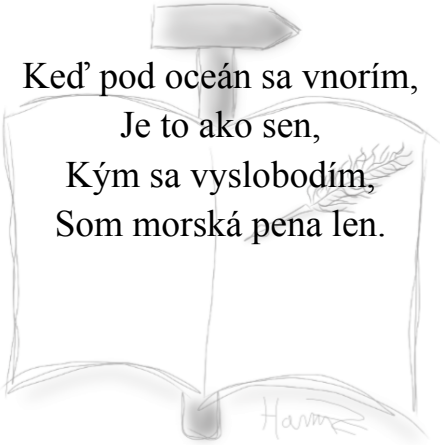

Keď pod oceán sa vnorím,
Je to ako sen,
Kým sa vyslobodím,
Som morská pena len.